

Source #1 - Tana D'Bei Eliyahu

(Chapter 24): **”יוצאי מצרים מצוה אחת היתה בידן, והיתה לפני הקב”ה נוח** הרבה יותר מן מאה מצוות, ומהי המצוה אחת שהיתה בידם, שעשו כולם אגודה. **Those who left Mitzrayim had only one mitzvah; and it was more pleasing to HKB”H than one-hundred mitzvos. What was that one mitzvah? They formed a single unit, and they made a covenant to perform “chesed” with one another.**

Source #2 – Bava Kama 60b

ת”ר דבר בעיר כנס רגליך שנאמר ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר ואומר (ישעיהו כו, ב) (לך עמי בא בחדריך וסגור דלתיך בעדך ואומר (זברים לב, כה) מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה

The Sages taught: If there is **plague in the city, gather your feet**, i.e., limit the time you spend out of the house, as it is stated in the verse: **“And none of you shall go out of the opening of his house until the morning.”** And it says in another verse: **“Come, my people, enter into your chambers, and shut your doors behind you; hide yourself for a little moment, until the anger has passed by”** (Isaiah 26:20). And it says: **“Outside the sword will bereave, and in the chambers terror”** (Deuteronomy 32:25).

רבא בעידן רתחא הוי סכר כוי דכת (ירמיהו ט, כ) כי עלה מות בחלוניו

At a time when there was a plague, Rava would close the windows of his house, as it is written: **“For death is come up into our windows”** (Jeremiah 9:20).

ת”ר דבר בעיר אל יהלך אדם באמצע הדרך מפני שמלאך המות מהלך באמצע הדרכים דכיון דיהיבא ליה רשותא מסגי להדיא שלום בעיר אל יהלך בצדי דרכים דכיון דלית ליה רשותא מחבי חבוי ומסגי

The Sages taught: If there is a **plague in the city, a person should not walk in the middle of the road, due to the fact that the Angel of Death walks in the middle of the road, as, since in Heaven they have given him permission** to kill within the city, **he goes openly** in the middle of the road. By contrast, if there is **peace and quiet in the city, do not walk on the sides of the road, as, since the Angel of Death does not have permission** to kill within the city, **he hides himself and walks** on the side of the road.

שו"ת הרשב"ש סימן קצה - Source #3

שאלת. הניסה בימי דבר ממקום למקום אם תועיל לאדם או לא, שאם נכתב בראש השנה למיתה מה תועילנו הניסה, ואם נכתב לחיים לא תזיקנו העמידה .

תשובה. כל אדם יש לו קץ קצוב מספר ימי חייו, ודבר זה כתוב בתורה את מספר ימיך אמלא, שנוי בנביאים הנני מוסיף על ימיך, משולש בכתובים הודיעני ה' קצי וכו', ...
...ואע"פ שנכתבה בראש השנה נפילת החרב והמגפה על הכלל, כדאמרינן בתקיעתא דבי רב ועל המדינות בו יאמר איזו לחרב ואיזו לשלום, אבל יש יחידים שאפשר שלא נכתבו לא בחרב ולא במגפה לפי שלא היתה להם עבירה מחייבת, ולפיכך תועיל הניסה מהחרב והשמירה מהמלחמה לפי שלא נכתבו בה בראש השנה ונשאר בחק האפשר. וכן תועיל ההנהגה הטובה בשמירת הבריאות ובהסרה מן החולי... וכן תועיל השמירה מהמגפה והניסה ממנה.

ואמרו ז"ל בפרק הכונס דבר בעיר כנס רגלך ורבא בעידן רתחא הוה סכר כווי, כלומר בשעת המגפה סוכר החלונות. ואמרו שם דבר בעיר אל יהלך אדם באמצע דרכים ודבר בעיר אל יהלך אדם לבית הכנסת יחידי, לפי שלא נכתב בר"ה במיתת מגפה ונשאר בחק האפשר.

... ואחר שנמשך הענין עד כאן אשוב לברר מה שכתבתי למעלה מפרק הכונס, רבה בעידן רתחא הוה סכיר כווי דכתיב כי עלה מות בחלוננו, פירוש שרבה היה סובר מה שסברו הרופאים בזה כי האויר הנכנס מהחלון הוא יותר מזיק לפי שהוא נכנס דק והוא נכנס באברים. ומה שאמרו ג"כ דבר בעיר אל יהלך אדם באמצע הדרכים שלום בעיר אל יהלך אדם בצדי הדרכים, הכונה בזה כי בשעת הבריאות צריך אדם להשוות הנהגתו ולאחוז במצוה במאכלו ובמשקהו ובמלבושיו ובשינתו ובקיצתו בהקרתו ובהעצרו וברחיצתו ובאויר המקיף בו ובתנועתו ובמנוחתו ובתנועותיו הנפשיות, כלומר בשמחתו ובאנחתו בכעסו וברצונו ובשאר דברים ההכרחיים לגוף האדם ללכת באמצעם לא ריבוי ולא מיעוט, אבל בימות המגפה צריך להזהר בתכלית השמירה, ושיוסיף בהנהגתו לנקות המותרים, ושלא להרבות במזון, ושיאכל דברים טובי האיכות ומעטי הכמות, וירבה המנוחה וירחיק היגיעה, וירבה מהמנוחים הטובים, **וירחיק האנחה וירבה השמחה**, כל זה בקצה אחד מהקצוות ולא יספיק בזה המצוה בלבד, וזהו אל יהלך אדם באמצע הדרכים אלא בקצה האחרון, וכל זה הוא ענין טבעי ...
...והש"י יחמול עלינו ועל כל עמו ישראל ברחמים אמן.

Source #4 - Rav Mirsky- Higyonei Halacha

טעם לכל מצווה. הרמב"ן נותן שני טעמים לאכילת מצה, והוציאם מן הכתוב דברים טז, ג שם נאמר: "שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עוני כי בחיפזון יצאת מארץ מצרים". וביאר הרמב"ן, כי בפסוק זה רמזה התורה שני טעמים לאכילת מצה. האחד שהמצה זכר היא לעוני, שאכלו במצרים לחם צר. המצרים היו מאכילים את ישראל לחם-מצה, שלא החמיץ, כדי לחסוך במזונם כי המצה שוהה בבני מעיים ואינה מתעכלת במהרה כחמץ ויספיק ממנה מעט. והביא האבודרהם בשם הר"ר יוסף האזובי מה שמספר בן עזרא שהיה שבוי בהודו, ובשבייה האכילוהו שוביו לחם-מצה, שכך דרכם להאכיל את השבויים²². ועוד רמז בפסוק לדעת הרמב"ן טעם שני, שאכילת המצה היא זכר לחיפזון ולגאולה²³.

Source #5 – Gemara Yevamos 63b

א"ר אלעזר בר אבינא אין פורענות באה לעולם אלא בשביל ישראל שנאמר (צפניה ג, ו) הכרתי גוים נשמו פנותם החרבתי חוצותם וכתיב (צפניה ג, ז) אמרתי אך תיראי אותי תקחי מוסר

Rabbi Elazar bar Avina said: Calamity befalls the world only due to the sins of the Jewish people, as it is stated: "I have cut off nations, their corners are desolate; I have made their streets waste" (Zephaniah 3:6), and it is written: "I said: Surely you will fear Me, you will receive correction" (Zephaniah 3:7). This indicates that other nations were punished so that the Jewish people would mend their ways.

Source #6 - Bereshis Chapter 49:1

And Jacob called his sons and said,
"Come together that I may tell you
what is to happen in days to come.

וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶל-בָּנָיו וַיֹּאמֶר הֶאֱסֹפּוּ וְאֶגִּידָה
לָכֶם אֵת אֲשֶׁר-יִקְרָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים:

Source #7- Sefer HaChinuch #169

It is from the roots of the commandment to fix in our hearts that the providence of G-d, blessed be He, is individualized upon everyone among people, and that His eyes are observing all of their ways, as it is written, 'For His eyes are upon a man's ways; all of his steps He sees.' And therefore, he warned us to put our [minds] to this bad illness, and to think that it is sin that caused it - and as they, may their memory be blessed, said that it generally comes from evil speech, and we should not take it [as being] by way of happenstance. And we need to come to the priest, who is the one that is ready [to effect] the atonement of sinners. And in the company of the one who atones, maybe he will contemplate repentance. **And he is put in quarantine for a few days, in order that he put his matters into his heart with deliberation, and examine his deeds.** And sometimes he is put into two [consecutive] quarantines, lest he contemplated repentance, but not complete full repentance. It is as if you would say by way of illustration, that he thought to return half of his robbery; and then G-d, blessed be He, renewed some of the signs that he should be quarantined a second time - perhaps he will complete his repentance and purify himself completely.

משרשי המצוה. לקבע בנפשותינו כי השגחת השם ברוך הוא פרטית על כל אחד מבני אדם, וכי עיניו פקוחות על כל דרכיהם, כמו שכתוב) אִיּוֹב לְדַבָּר (כי עיניו על דרכי איש וכל צעדיו יראה. ולכן הזהרנו לתת לב אל החלי הרע הזה ולחשב כי החטא גרם אותו, וכבר אמרו זכרונם לברכה) עֲרִיבֵן טֹזֵב, (כי בחטא לשון הרע יבא ברב ולא נקחנו דרך מקרה, ויש לנו לבוא אל הכהן, שהוא העומד לכפרת החוטאים, ועם חברת המכפר אולי יהרהר בתשובה ויסגר קצת ימים כדי שישב אל לבו עיניו במתון ויפשפש במעשיו) בְּרִכּוֹת הָא, (ולפעמים יסגר שני הסגרים שמא הרהר תשובה ולא תשובה שלמה לגמרי, כאלו תאמר על דרך משל שחשב להחזיר מחצית גזלתו, ואז יחדש בו השם ברוך הוא קצת סימנין שיסגר שנית אולי ישלים תשובתו ויטהר לגמרי